

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Н. SAUGMANDSGAARD ØE
представено на 14 декември 2017 година¹

Дело C-577/16

Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH
срещу
Bundesrepublik Deutschland

(Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgericht Berlin (Административен съд Берлин, Германия))

„Преюдициално запитване — Директива 2003/87/ЕО — Околна среда — Схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в Европейския съюз — Член 2, параграф 1 — Приложно поле — Непреки емисии, отделяни при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация — Липса на отчитане — Приложение I — Химически сектор — Понятие за производство на химически вещества в насипно или наливно състояние чрез крекинг, реформинг, частично или пълно окисляване или чрез подобни процеси — Производство на полимери, по-специално на полимера поликарбонат — Включване — Член 10а — Решение 2011/278/ЕС — Безплатно разпределяне на квоти — Липса на директен ефект“

I. Въведение

1. С акт от 3 ноември 2016 г., постъпил в Съда на 16 ноември 2016 г., Verwaltungsgericht Berlin (Административен съд Берлин, Германия) отправя до Съда преюдициално запитване относно тълкуването на член 1 от Директива 2003/87/ЕО² и на приложение I към нея, както и на Решение 2011/278/ЕС³.

2. Преюдициалното запитване е отправено в рамките на спор между Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH (наричано по-нататък „Trinseo“) и Bundesrepublik Deutschland (Федерална република Германия), представлявана от Umweltbundesamt (Федерална агенция за околната среда, Германия), във връзка с отказа на Deutsche Emissionshandelsstelle (Служба за търговия с квоти за емисии, Германия, наричана по-нататък „DEHSt“) да разпредели безплатни квоти за емисии на инсталация за производство на полимера поликарбонат, експлоатирана от Trinseo (наричана по-нататък също „спорната инсталация“).

¹ Език на оригиналния текст: френски.

² Директива на Европейския парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 275, 2003 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78), изменена с Директива 2009/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. (ОВ L 140, 2009 г., стр. 63, наричана по-нататък „Директива 2003/87“).

³ Решение на Комисията от 27 април 2011 година за определяне на валидни за целия Европейски съюз преходни правила за хармонизираното безплатно разпределяне на квоти за емисии съгласно член 10а от Директива 2003/87 (ОВ L 130, 2011 г., стр. 1), изменено с Решение 2012/498/ЕС на Комисията от 17 август 2012 г. (ОВ L 241, 2012 г., стр. 52, наричано по-нататък „Решение 2011/278“).

3. Този отказ се основава на разпоредбите от германското законодателство, с които се транспонира Директива 2009/29. Директивата разширява приложното поле на схемата за търговия с квоти за емисии и по отношение на химическия сектор, считано от третия период на търговия (2013—2020). За целта посочената директива въвежда в приложение I към Директива 2003/87 по-специално следната разпоредба, в която са изброени включените в тази схема за търговия дейности: „[п]роизводство на органични химически вещества в насипно или наливно състояние чрез крекинг, реформинг, частично или пълно окисляване или чрез подобни процеси, с производствен капацитет, превишаващ 100 тона дневно“ (наричана по-нататък „спорната разпоредба“).

4. В разпоредбата от германското законодателство, с която се транспонира спорната разпоредба, има изчерпателен списък на химическите вещества, които могат да попадат в обхвата на тази дейност, в който списък не са включени полимерите като произвежданите в спорната инсталация⁴. Тъй като производството на полимери не е включено в схемата за търговия съгласно това законодателство, DEHSt отказва да разпредели безплатни квоти на тази инсталация.

5. Подчертавам, че съдържанието на германското законодателство предизвиква две реакции от страна на Европейската комисия.

6. От една страна, Комисията образува срещу Федерална република Германия производство за установяване на неизпълнение на задължения за непълно транспониране на Директива 2003/87, основано на невключването на производството на полимери в схемата за търговия с квоти за емисии⁵.

7. От друга страна, в Решение 2013/448/ЕС Комисията отбелязва, че списъкът на инсталациите, съдържащ се в германските национални мерки за изпълнение, е непълен, тъй като не включва инсталации, произвеждащи полимери⁶. Освен това, що се отнася до топлинната енергия, доставяна на такива инсталации, Комисията счита, че тези мерки погрешно предвиждат разпределянето на безплатни квоти не за тези инсталации, а за доставчиците на топлинна енергия⁷. В тази мярка Комисията отхвърля предвидените в германските мерки за изпълнение безплатни разпределения на квоти за доставчици на топлинна енергия⁸. В резултат на този отказ на Комисията, в съчетание с невключването в германските мерки за изпълнение на произвеждащите полимери инсталации като спорната инсталация, се изключва възможността за всякакво безплатно разпределение на квоти за производството на топлинна енергия, доставяна на тези инсталации.

8. Така по делото в главното производство от представеното от Trinseo становище се установява, че нито спорната инсталация, нито дружеството Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH (наричано по-нататък „Dow“), което доставя необходимата за производството на полимери топлинна енергия, получават безплатни квоти за производството на тази топлинна енергия.

4 Вж. точка 19 от настоящото заключение.

5 Производство за установяване на неизпълнение на задължения 2013/2240, с официално уведомително писмо от 20 ноември 2013 г. и мотивирано становище от 16 април 2014 г.

6 Вж. съображение 16 от това решение на Комисията от 5 септември 2013 година относно националните мерки за изпълнение за преходното безплатно разпределяне на квоти за емисии на парникови газове в съответствие с член 11, параграф 3 от Директива 2003/87 (ОВ L 240, 2013 г., стр. 27).

7 В случаите на подаване на топлинна енергия между две инсталации, включени в схемата за търговия с квоти, разпределянето на безплатни квоти трябва да се осъществи за потребителя на топлинна енергия. Вж. съображение 17 от Решение 2013/448, както и съображения 6 и 21 от Решение 2011/278.

8 Вж. член 1, параграф 1 и член 1, параграф 2, пета алинея от Решение 2013/448.

9. Именно в този контекст с първия си въпрос запитващата юрисдикция иска Съдът да определи дали производството на полимери, и по-специално на полимера поликарбонат, попада в приложното поле на спорната разпоредба, и следователно в това на Директива 2003/87.

10. Ще предложи на Съда да отговори на този въпрос в смисъл, че тази дейност действително попада в обхвата на спорната разпоредба, като обаче уточни, че тя попада в приложното поле на Директива 2003/87 само ако сама по себе си води до отделяне на емисии на въглероден диоксид (CO₂), и то независимо от непреките емисии като отделяните при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация.

11. С втория си въпрос тази юрисдикция иска по същество да се установи дали член 10а от Директива 2003/87 и разпоредбите на Решение 2011/278, които предвиждат безплатно разпределяне на квоти за емисии, имат директен ефект.

12. Ще предложи на Съда да даде отрицателен отговор на този въпрос.

II. Правна уредба

A. Правото на Съюза

13. Член 1 от Директива 2003/87, озаглавен „Предмет“, гласи:

„С настоящата директива се въвежда схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността [...], за да се стимулира намаляването на емисии на парникови газове по икономичен и икономически ефективен начин.

[...]“.

14. Член 2 от тази директива, озаглавен „Обхват“, предвижда в параграф 1:

„Настоящата директива следва да се прилага спрямо емисии от дейностите, изброени в приложение I, и парниковите газове, изброени в приложение II“.

15. В приложение I към Директива 2003/87, озаглавено „Категории дейности, за които се прилага настоящата директива“, фигурира по-специално спорната разпоредба.

16. Както се уточнява в заглавието му, Решение 2011/278 определя валидни за целия Европейски съюз преходни правила за хармонизираното безплатно разпределяне на квоти за емисии съгласно член 10а от Директива 2003/87.

Б. Германското право

17. Член 2 от Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen (Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz — ТЕНГ) (Закон за търговия с емисии на парникови газове — ТЕНГ) от 27 юли 2011 г. (BGBl. I, стр. 1475, наричан по-нататък „ТЕНГ“), озаглавен „Обхват“, гласи следното:

„1) Този закон се прилага за посочените в част 2 от приложение 1 емисии на парникови газове, отделяни при извършването на посочените в същата разпоредба дейности. Този закон се прилага за посочените в част 2 от приложение 1 дейности и когато те са част или допълнително съоръжение на инсталация, която не е посочена в част 2 от приложение 1.

[...]“.

18. Член 9 от ТЕНГ, озаглавен „Безплатно разпределяне на емисии на операторите на инсталации“, предвижда следното:

„(1) На операторите на инсталации се разпределят безплатни квоти в съответствие с принципите, съдържащи се в член 10а [...] от [Директива 2003/87] съгласно текста ѝ към релевантния момент, и в Решение [2011/278].

[...]“.

19. Част 2, точка 27 от приложение 1 към ТЕНГ се отнася за „инсталации за производство на основни органични химически вещества и смеси (алкени и хлор алкени, алкини, ароматни съединения и алкилирани ароматни съединения; феноли, алкохоли, алдехиди, кетони, карбоксилни киселини, дикарбоксилни киселини, анхидриди на карбоксилни киселини и диметилтерефталат, епоксиди, винилов ацетат, акрилонитрил, капролактан и меламина) с производствен капацитет, превишаващ 100 тона дневно“.

III. Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

20. Trinseo експлоатира инсталация за производство на поликарбонат в Щаде (Германия) с разрешен производствен капацитет от над 100 тона дневно. Инсталацията получава на място необходимата за това производство пара от електроцентра, експлоатирана от друго дружество, Dow, която е обхваната от схемата за търговия с квоти за емисии.

21. На 23 януари 2012 г. Trinseo подава до DEHSt заявление за безплатно разпределяне на квоти за емисии за спорната инсталация.

22. С решение от 17 февруари 2014 г. DEHSt отхвърля искането, тъй като полимерът поликарбонат не е включен в списъка на вещества и групи вещества, посочени в част 2, точка 27 от приложение 1 към ТЕНГ, и поради това спорната инсталация не попада в приложното поле на този закон.

23. DEHSt отхвърля със същия мотив жалбата по административен ред на Trinseo срещу това решение.

24. На 2 октомври 2015 г. Trinseo обжалва това решение пред Verwaltungsgericht Berlin (Административен съд Берлин).

25. В подкрепа на жалбата си Trinseo посочва, че съгласно член 2, параграф 1 от Директива 2003/87 във връзка с приложение I към нея всяка дейност по производство на органични химически вещества в насипно или наливно състояние чрез крекинг, реформинг, частично или пълно окисляване или чрез подобни процеси, без да е предвидено ограничение за определени вещества, попада в приложното поле на тази директива.

26. DEHSt обаче поддържа, че Директива 2003/87 не налага задължение за включване на инсталациите за полимеризация в схемата за търговия с квоти за емисии. Освен това аргумент против прякото приложение на тази директива е това, че като цяло тя е обременяваща за операторите на инсталации.

27. При тези условия Verwaltungsgericht Berlin (Административен съд Берлин) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Трябва ли член 1 във връзка с приложение I към Директива [2003/87] да се тълкува в смисъл, че производството на полимери, и по-специално на полимера поликарбонат, в инсталации с производствен капацитет, превишаващ 100 тона дневно, попада в посочената в него дейност за производство на органични химически вещества в насипно или наливно състояние чрез крекинг, реформинг, частично или пълно окисляване или чрез подобни процеси?
- 2) При утвърдителен отговор на първия преюдициален въпрос: има ли операторът на такава инсталация право на безплатно разпределение на квоти за емисии въз основа на пряко прилагане на разпоредбите на Директива 2003/87 и Решение [2011/278], когато националното право изключва безплатното разпределение на квоти за емисии само поради това че съответната държава членка не е включила инсталациите за производство на полимери в приложното поле на националния закон за транспониране на Директива [2003/87] и само поради това тези инсталации не могат да участват в търговията с емисии?“.

IV. Производството пред Съда

28. Преюдициалното запитване е заведено в секретариата на Съда на 16 ноември 2016 г.

29. Писмени становища представят Trinseo, германското и нидерландското правителство и Комисията.

30. В съдебното заседание, проведено на 21 септември 2017 г., устни становища представят Trinseo, Федералната служба за околната среда, германското и нидерландското правителство и Комисията.

V. Анализ

31. С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска от Съда да установи дали член 1 от Директива 2003/87 във връзка с приложение I към тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че производството на полимери, и по-специално на полимера поликарбонат, в инсталации с производствен капацитет, превишаващ 100 тона дневно, попада в приложното поле на спорната разпоредба.

32. По този начин запитващата юрисдикция по същество иска от Съда да установи дали производството на полимери, и по-специално на полимера поликарбонат, попада в обхвата на спорната разпоредба, и следователно в приложното поле на тази директива. Ето защо предлагам позоваването на член 1 в поставения въпрос да се замени с позоваване на член 2, параграф 1 от тази директива, тъй като втората посочена разпоредба има за цел да се определи приложното поле на същата директива.

33. В това отношение германското и нидерландското правителство посочват, че производството на полимери не попада в приложното поле на Директива 2003/87, тъй като процесът на полимеризация сам по себе си не води до отделяне на CO₂. В раздел А ще анализирам този довод, който според мен повдига принципен въпрос за евентуалното отчитане на непреките емисии в схемата, въведена с тази директива.

34. След това ще разгледам приложното поле на спорната разпоредба. Както Trinseo и нидерландското правителство, ще отбележа, че в Директива 2003/87 няма определение на изразите в текста на тази разпоредба, и по-специално на изразите „в насипно или наливно състояние“ и „подобни процеси“. От постоянната съдебна практика, както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа на равенство, следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държавите членки с оглед на определяне на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, което да се направи, като се вземат предвид нейният контекст и целта, преследвана от разглежданата правна уредба⁹.

35. В случая от текста на спорната разпоредба могат да се изведат четири условия.

36. На първо място, инсталацията трябва да е с производствен капацитет, превишаващ 100 тона дневно. Безспорно е, че спорната инсталация отговаря на това условие и това впрочем е предпоставката, от която изхожда първият поставен въпрос.

37. На второ място, инсталацията трябва да произвежда „органични“ химически вещества. Нито една от страните, които са представили становища пред Съда, не оспорва факта, че произвежданите от спорната инсталация на Trinseo полимери представляват органични химически вещества. В това отношение само ще отбележа, че съгласно обичайното определение понятието „органично съединение“ се отнася за съединения, които съдържат въглерод¹⁰, какъвто очевидно е случаят с полимера поликарбонат, произвеждан в тази инсталация.

38. На трето място, инсталацията трябва да произвежда химически вещества „в насипно или наливно състояние“. Ще разгледам това условие по-долу в раздел Б.

39. На четвърто място, химическите вещества трябва да бъдат произведени „чрез крекинг, реформинг, частично или пълно окисляване или чрез подобни процеси“. В раздел В ще разгледам това четвърто условие.

40. В края на този анализ и в отговор на първия поставен въпрос в раздел Г ще обобща съображенията, поради които считам, че производството на полимери попада в приложното поле на спорната разпоредба. Тази дейност обаче би могла да попада в приложното поле на Директива 2003/87, определено в член 2, параграф 1 от нея, само ако сама по себе си води до отделяне на емисии на CO₂, и то независимо от непреките емисии като отделяните при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация.

41. В отговор на втория поставен въпрос в раздел Д ще изложа причините, поради които считам, че член 10а от тази директива и разпоредбите на Решение 2011/278, които предвиждат безплатно разпределяне на квоти за емисии, нямат директен ефект.

⁹ Вж. по-специално решения от 19 декември 2013 г., Fish Legal и Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, т. 42), от 29 септември 2015 г., Gmina Wrocław (C-276/14, EU:C:2015:635, т. 25), и от 18 октомври 2016 г., Nikiforidis (C-135/15, EU:C:2016:774, т. 28).

¹⁰ Понятието „органично съединение“ е определено по следния начин в член 2, параграф 4 от Директива 2004/42/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година относно намаляването на емисиите от летливи органични съединения, които се дължат на използването на органични разтворители в някои лакове и бои и в продукти за пребоядисване на превозните средства и за изменение на Директива 1999/13/ЕО (ОВ L 143, 2004 г., стр. 87; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 11, стр. 187): „всяко съединение, което съдържа най-малко елемента въглерод и един или повече от следните елементи: водород, кислород, сяра, фосфор, силиций, азот[...] или [...] халогени, с изключение на въглеродни оксиди и неорганични карбонати и бикарбонати“. Вж. също член 3, параграф 44 от Директива 2010/75/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 година относно емисиите от промишлеността (комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването) (ОВ L 334, 2010 г., стр. 17):

А. По липсата на отчитане на „непреките“ емисии като отделяните при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация

42. Германското и нидерландското правителство поддържат, че производството на полимери не попада в приложното поле на Директива 2003/87, тъй като процесът на полимеризация сам по себе си не води до отделяне на CO₂. Според тези правителства в този контекст емисиите на CO₂ се отделят при производството на необходимата за тази полимеризация топлинна енергия като тази, която спорната инсталация си доставя от трета инсталация, а именно от инсталацията на Dow.

43. От това посочените правителства правят извод, че в подобен контекст само дейността по производство на топлинна енергия попада в приложното поле на тази директива, като се има предвид, че въпросната топлинна енергия може да е произведена от трета инсталация, както в настоящия случай, или от самата инсталация за полимеризация.

44. Според Trinseo и Комисията обаче емисиите от производството на полимери трябва да включват „непреките“ емисии от производството на необходимата за полимеризацията топлинна енергия. Този подход би позволил да се насърчават инвестициите за намаляване на енергийното потребление в съответствие с преследваните от Директива 2003/87 цели. Той се потвърждавал освен това от член 10а от тази директива и от Решение 2011/278, които предвиждат безплатно разпределяне на квоти за инсталацията, използваща топлинната енергия, а не за инсталацията, която я произвежда¹¹.

45. Най-напред ще подчертая, че приложение I към Директива 2003/87 не се отнася за самото производство на топлинна енергия, а за „изгарянето на горива в инсталации с обща номинална топлинна мощност, превишаваща 20 MW“.

46. Освен това CO₂ е единственият споменат в приложение I парников газ, както във връзка с тази дейност, при която се изгарят горива, така и с производството на органични химически вещества, посочено в спорната разпоредба.

47. Предвид казаното, описаната по-горе размяна на доводи се отнася до тълкуването не на спорната разпоредба, а именно на член 2, параграф 1 от Директива 2003/87. По същество въпросът, който се поставя, е дали „непреките“ емисии, т.е. емисиите, които сами по себе си не са породени в резултат на съответната дейност (които могат да се определят като „преки“ емисии), а които са резултат от производството на „суровините“¹², необходими за тази дейност, следва да се считат за емисии „от“ посочените в приложение I към Директивата дейности по смисъла на същата разпоредба.

48. По делото в главното производство спорната инсталация си е набавяла необходимата топлинна енергия от Dow, така че емисиите, отделени при производството на тази топлинна енергия, представляват непреки емисии за дейността ѝ по производство на полимери.

49. Колкото и да е желателно да може да се отчитат такива непреки емисии в схемата за търговия с квоти за емисии с оглед на целта за опазване на околната среда, според мен това отчитане среща редица непреодолими препятствия в понастоящем въведената с тази директива схема.

¹¹ Вж. точка 7 от настоящото заключение, както и съображения 6 и 21 от Решение 2011/278.

¹² Служа си с понятието „суровина“ в неговия икономически смисъл като визиращо всички стоки и услуги, използвани в процеса на производство.

50. На първо място, това отчитане би създало опасност от двойно отчитане на тези емисии, които би трябвало да бъдат докладвани както от производителя (като преки емисии), така и от потребителя на суровината (като непреки емисии). Така, в главното производство в представената на Съда преписка няма нищо, което да даде основание за съмнения, че Dow действително е докладвало емисиите от изгарянето на горива, при което е произведена доставяната на Trinseo топлинна енергия. Поддържаното от Trinseo и Комисията становище би означавало обаче, че Trinseo е трябвало да докладва повторно същите тези емисии.

51. Според мен тази опасност от двойно отчитане би била несъвместима както с член 5, първа алинея от Регламент (ЕС) № 601/2012¹³, така и със запазването на ненарушени условия на конкуренция, което представлява подцел на въведената с Директива 2003/87 схема¹⁴.

52. Бих искал да уточня, че доколкото ми е известно, въведената с тази директива схема не съдържа общ механизъм¹⁵, позволяващ да се „прехвърлят“ квоти за емисии от производителя към потребителя на суровината, като се освобождава производителят от задълженията за докладване, мониторинг и връщане във връзка с тези емисии¹⁶. Що се отнася до топлинната енергия, потвърждение за това тълкуване откривам в точка 1, част А), втора алинея от приложение IV към Регламент № 601/2012, съгласно която „[в]сички емисии на парникови газове от изгарянето на горива в дадена инсталация операторът следва да отчита като емисии на тази инсталация, независимо дали има подаване на топлинна енергия или електроенергия към други инсталации. Операторът не следва да отчита при приемащата инсталация емисии, свързани с производството на топлинна енергия или електроенергия, които приемащата инсталация получава от други инсталации“.

53. На второ място, задължението за инсталация за докладване на непреките ѝ емисии би довело до трудно разрешими административни проблеми при сегашното състояние на въведената схема. При производство на топлинна енергия от трета инсталация, както при обстоятелствата по делото в главното производство, се поставя именно въпросът за разпределянето на непреките емисии между различните клиенти на тази инсталация. Същият проблем за разпределянето би възникнал за последователни потребители на суровини, както например при производството на алуминий, последователно преработен в различни инсталации.

54. Освен това би могъл да се постави въпросът за годността на инсталация да провежда мониторинг на непреките емисии съгласно член 14 от Директива 2003/87, въпреки че те хипотетично възникват в трета инсталация.

55. На трето място, вземането предвид на непреките емисии като емисиите от производството на топлинна енергия, необходима за производството на полимери, би довело до основни въпроси относно приложното поле на тази директива. От една страна, трябва ли всяка инсталация да докладва всички непреки емисии, т.е. емисиите от производството на всички

13 Регламент на Комисията от 21 юни 2012 година относно мониторинга и докладването на емисиите на парникови газове съгласно Директива 2003/87 (ОВ L 181, 2012 г., стр. 30).

14 Вж. в този смисъл решения от 29 март 2012 г., Комисия/Полша (C-504/09 P, EU:C:2012:178, т. 77), от 29 март 2012 г., Комисия/Естония (C-505/09 P, EU:C:2012:179, т. 79), от 17 октомври 2013 г., Iberdrola и др. (C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11 и C-640/11, EU:C:2013:660, т. 43). Например тази опасност от двойно отчитане би довела до нарушаване на конкуренцията в ущърб на инсталациите, които получават суровини от трети инсталации, и които следователно ще бъдат длъжни да докладват непреки емисии, вече докладвани като преки емисии от тези трети инсталации. В „интегрираните“ инсталации, които произвеждат сами необходимите за основната им дейност суровини като топлинната енергия, необходима за процеса на полимеризация, емисиите, свързани с производството на тези суровини, ще бъдат докладвани еднократно като преки емисии.

15 Член 49 от Регламент № 601/2012 действително установява такъв механизъм за прехвърляне, чийто обхват обаче е ограничен само за преноса на CO₂ в трите хипотези, изброени в параграф 1 от този член. Вж. в този смисъл решение от 19 януари 2017 г., Schaefer Kalk (C-460/15, EU:C:2017:29).

16 Задълженията за докладване, мониторинг и връщане са предвидени в член 12, параграф 3 и в член 14 от Директива 2003/87.

суровини като топлинна енергия, електроенергия, стомана или пък алуминий? От друга страна, следва ли предприятие да бъде включено в схемата за търговия с квоти само поради това, че използва суровини, при производство на които се отделят емисии, попадащи в приложното поле на Директивата?

56. На четвърто място, съображенията и разпоредбите на Решение 2011/278, на които се позовава Комисията¹⁷, са ирелевантни за определянето на приложното поле на Директива 2003/87. Всъщност обхватът на това решение е ограничен до механизма за безплатно разпределяне на квоти, предвиден в член 10а от тази директива. По предположение обаче само инсталациите, попадащи в приложното поле на посочената директива, могат да получават подобно разпределяне. В този смисъл принципът, че безплатните квоти трябва да се разпределят на потребителя на топлинна енергия, по предположение може да се отнася само за инсталации, които вече са включени в схемата за търговия с квоти.

57. Според мен от изложеното по-горе следва, че непреките емисии не могат да се считат за емисии „от“ посочените в приложение I към Директивата дейности по смисъла на член 2, параграф 1 от нея. Следователно, що се отнася до спора в главното производство, емисиите, отделяни при производството на топлинна енергия, която спорната инсталация получава от Dow, не са емисии „от“ дейността по производство на полимери в тази инсталация в съответствие със становището на германското и нидерландското правителство. Като преки емисии обаче те са резултат „от“ дейността по изгаряне на горива в експлоатираната от Dow инсталация.

58. Ето защо спорната инсталация би могла да попада в приложното поле на Директива 2003/87, определено в член 2, параграф 1 от нея, само ако емисиите на CO₂ сами по себе си се отделят при производството на полимери, и то независимо от непреките емисии като отделяните при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация.

59. Безспорно, ако производството на полимери само по себе си не води до отделяне на CO₂, това тълкуване би могло да означава, че е налице разлика в третирането между инсталация за производство на полимери, която произвежда необходимата ѝ топлинна енергия („интегрирана“ инсталация) и по принцип ще бъде включена в схемата за търговия с емисии въз основа на дейността по изгаряне на горива, и друга инсталация, която се снабдява с топлинната енергия от трета инсталация, и следователно няма да бъде включена в тази схема. Това различно третиране обаче не е дискриминационно, когато се основава на обективна разлика с оглед на въведената с директивата схема, а именно отделяне на емисии на парникови газове от първата („интегрирана“) инсталация и липса на емисии от втората инсталация.

60. Изложеното тълкуване според мен се подкрепя и от решение Schaefer Kalk, в което Съдът установява, че дейност може да попада в приложното поле на Директива 2003/87, в съответствие с член 2, параграф 1 от тази директива и с приложения I и II към нея, само ако тази дейност води до отделяне на парникови газове в атмосферата¹⁸. В същия ред на мисли определението за „емисии“, дадено в член 3, буква б) от тази директива, се отнася за отделянето на парникови газове в атмосферата „от източници в инсталация“.

17 Вж. точка 7 от настоящото заключение, както и съображения 6 и 21 от Решение 2011/278. Комисията се позовава и на наличието на показатели за производството на полимери, като E-PVC (Е-поливинилхлорид) и S-PVC (S-поливинилхлорид), установени в приложение I към Решение 2011/278. Наличието на тези показатели, чиято единствена цел е да послужат за основа на изчислението на безплатните квоти, не може обаче да доведе до включване в схемата на търговия с квоти на инсталация за полимеризация, ако тя не води до отделяне на CO₂.

18 Вж. в този смисъл решение от 19 януари 2017 г. (C-460/15, EU:C:2017:29, т. 37).

61. Запитващата юрисдикция следва да провери дали производството на полимери в спорната инсталация само по себе си води до отделяне на емисии на CO₂, и то независимо от непреките емисии като отделяните при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация.

62. В противен случай тази юрисдикция трябва да направи извод, че спорната инсталация не попада в приложното поле на Директива 2003/87, определено в член 2, параграф 1 от нея, и следователно че тя няма право да получава безплатно разпределение на квоти за емисии съгласно член 10а от тази директива и Решение 2011/278.

63. Ако обаче това е така, спорната инсталация ще може да попадне в приложното поле на посочената директива, при условие че дейността по производство на полимери попада в обхвата на спорната разпоредба. Ще разгледам този въпрос в раздели Б—Г.

Б. По понятието за производство „в насипно или наливно състояние“ в спорната разпоредба

64. Най-напред следва да отбележа съществуващите различия в спорната разпоредба в текстовете ѝ на различни езици.

65. Понятието за производство на химически вещества „в насипно или наливно състояние“, използвано в текста на френски език, се среща и в текстовете на английски („*production of bulk organic chemicals*“), испански („*fabricación de productos químicos orgánicos en bruto*“), нидерландски („*productie van organische bulkchemicaliën*“) и португалски език („*produção de produtos químicos orgânicos a granel*“). Текстът на италиански език от своя страна визира мащабното производство („*produzione di prodotti chimici organici su larga scala*“).

66. Текстовете на немски („*Grundchemikalien*“) и шведски език („*baskemikalier*“) визират производството на „основни“ химически продукти. В текста на датски език освен това няма никакво уточнение в това отношение („*produktion af organiske kemikalier*“).

67. Съгласно постоянната практика на Съда не може формулировката, използвана в текста на правна разпоредба на Съюза на един от езиците, да служи като единствена основа за тълкуването на разпоредбата или да ѝ се отдава предимство пред текстовете на останалите езици. Всъщност разпоредбите от правото на Съюза трябва да се тълкуват и прилагат по еднакъв начин с оглед на текстовете им на всички езици на Съюза. В случай на несъответствия между текстовете на различните езици на разпоредба от правото на Съюза съответната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от която е част¹⁹.

68. Trinseo и Комисията посочват, че понятието за производство на химически вещества „в насипно или наливно състояние“ и/или на „основни“ химически вещества, използвано в спорната разпоредба, се отнася за производството на химически вещества в големи количества, което би изключило по-специално единичното им производство.

69. Според мен този критерий действително произтича от терминологията, използвана в текстовете на различните езици, и по-конкретно от посочения по-горе текст на италиански език. Този критерий обаче има само относително значение, тъй като в спорната разпоредба се уточнява освен това, че инсталацията трябва да има производствен капацитет, превишаващ 100 тона дневно, което неизбежно предполага производство в големи количества.

¹⁹ Вж. по-специално решения от 26 февруари 2015 г., *Christie's France* (C-41/14, EU:C:2015:119, т. 26), от 1 март 2016 г., *Alo и Osso* (C-443/14 и C-444/14, EU:C:2016:127, т. 27), и от 26 юли 2017 г., *Mengesteab* (C-670/16, EU:C:2017:587, т. 82).

70. Освен това всички страни, които са представили становища на Съда, приемат, че тази разпоредба се отнася не за крайни продукти, а за междинни химически вещества, т.е. за химически вещества, предназначени за производството на други продукти.

71. В това отношение обаче германското и нидерландското правителство защитават рестриктивен подход, ограничен до химическите вещества, използвани за производството на други *химически* продукти. Според тези правителства този подход води до изключване на производството на полимери от приложното поле на спорната разпоредба, тъй като те не се използват за производството на други химически продукти.

72. Обратно, Trinseo и Комисията предлагат разширително тълкуване, включващо междинните химически вещества, използвани за производството на други продукти, независимо от естеството им, по-специално на химически или промишлени продукти. Този подход би довел до включване на производството на полимери в приложното поле на тази разпоредба, тъй като те се използват за производство на други продукти, като например пластмасови бутилки, слънчеви панели или прожектори.

73. Считам, че следва да се възприеме предложеното от Trinseo и от Комисията разширително тълкуване поради следните причини.

74. Първата причина е свързана с текста на спорната разпоредба на различните езици. Безспорно изразите производство на химически вещества „в насипно или наливно състояние“ и на „основни химически вещества“ сочат, че посочената дейност не е свързана с производството на крайни продукти, а на междинни продукти.

75. Нищо в този текст обаче не дава основания да се счита, че тези междинни химически вещества би следвало да са предназначени за производството на други *химически* продукти и изключват химическите вещества, предназначени за производството на промишлени продукти.

76. Втората причина произтича от целите, преследвани от законодателя на Съюза при приемането на Директива 2009/29. Всъщност една от тези цели е включването на химическата промишленост в схемата за търговия с квоти за емисии, установена с Директива 2003/87²⁰.

77. За тази цел в приложение I към въпросната директива са изброени осем дейности, включително производството на органични химически вещества, посочено в спорната разпоредба. Според мен тази разпоредба е от съществено стратегическо значение с оглед на целта за включване на химическата промишленост, тъй като тя се отнася само до дейността, която не е ограничена до конкретни химически вещества²¹. С други думи, производството на органични химически вещества в насипно или наливно състояние е единствената дейност в химическата промишленост, която има общо значение в рамките на дейностите, посочени в приложение I.

20 Мотивите на Комисията в предложението ѝ за директива се отнасят по-специално до „емисиите на CO₂, свързани с петрохимикалите“: вж. Предложение за директива на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Директива 2003/87 с оглед подобряване и разширяване на схемата за търговия с квоти за емисии на парникови газове на Общността СОМ(2008) 16 окончателен, стр. 4. Предложението за изменение на приложение I обаче се отнася най-общо за „химическата промишленост“ (пак там, стр. 41). Също и в оценката на въздействието [SEC(2008) 53], приложена към това предложение, Комисията посочва включването на „емисиите на CO₂ от петрохимични продукти и от други химически вещества“ („CO₂ emissions from petrochemicals production and other chemicals“). В това проучване Комисията подчертава, че нефтохимическият сектор е доминиращ при емисиите на CO₂ в химическата промишленост (пак там, бележка под линия 45: „This is only a very small part of all chemical industry regarding the number of substances produced, but still the major part regarding CO₂ emissions“).

21 Всъщност седемте други дейности се отнасят до конкретни химически вещества: 1) производство на въглен, 2) производство на азотна киселина, 3) производство на адипинова киселина, 4) производство на глиоксалова и глиоксилова киселина, 5) производство на амоняк; 6) производство на водород (H₂) и синтетичен газ чрез реформинг или частично окисляване, 7) производство на калцинирана сода (Na₂CO₃) и на натриев бикарбонат (NaHCO₃).

78. В този контекст предложеното от германското и нидерландското правителство ограничително тълкуване на спорната разпоредба би довело до изключване от приложното поле на Директива 2003/87 на всякаква дейност в химическата промишленост, която не е сред специфичните дейности, посочени в приложение I, водещи до производство на химически вещества, които не се използват за производство на други химически продукти. Според мен подобно изключване би било в противоречие с волята на законодателя на Съюза да се разшири схемата за търговия с квоти, така че тя да обхваща химическата промишленост в нейната цялост, считано от третия период на търговия, без ограничения, свързани с предназначението на съответните химически вещества²².

79. Третата причина е свързана със зачитането на принципа на недопускане на дискриминация така, както го тълкува Съдът в решение Arcelor Atlantique et Lorraine и др.²³. Всъщност във въведената с Директива 2003/87 схема според мен би било дискриминационно химическите производствени дейности да се третират различно в зависимост от предназначението на химическите вещества, при положение че всички емисии на парникови газове, отделяни при тези дейности, могат в еднаква степен да допринесат за опасни смущения в климатичната система.

80. От изложеното по-горе следва, че понятието за производство на химически вещества „в насипно или наливно състояние“ и/или на „основни“ химически вещества, използвано в спорната разпоредба, трябва да се тълкува в смисъл, че се отнася за производството в големи количества на химически вещества, предназначени за производство на други химически продукти, по-специално на химически или промишлени продукти.

В. По понятието за производство чрез „крекинг, реформинг, частично или пълно окисляване или чрез подобни процеси“ в спорната разпоредба

81. В главното производство е безспорно, че производството на полимери в спорната инсталация не се осъществява чрез процеси крекинг, реформинг или окисляване. Следователно разрешаването на спора в главното производство зависи именно от тълкуването на понятието „подобни процеси“.

82. Също като изискването за производство „в насипно или наливно състояние“, което разгледах по-горе, понятието „подобни процеси“ може да се тълкува разширително или ограничително.

83. Разширителното тълкуване е равнозначно на тълкуване на понятието „подобие“ с оглед на целта на посочените по-горе процеси, а именно производство на органични химически вещества в насипно или наливно състояние. Съгласно това тълкуване изразът „подобни процеси“ обхваща всеки процес, позволяващ производство на такива вещества, също както това е възможно при процесите крекинг, реформинг и окисляване.

84. Ограничителното тълкуване би означавало обаче понятието „подобни процеси“ да се тълкува с оглед на общите технически характеристики на процесите крекинг, реформинг и окисляване. Този подход би изисквал най-напред да се установят въпросните общи технически характеристики, а след това да се определят като „подобни процеси“ само процеси с тези характеристики.

²² Вж. по-специално публикувания от Комисията „EU ETS Handbook“, който е на разположение на адрес: https://ec.europa.eu/clima/sites/clima/files/docs/ets_handbook_en.pdf: „From phase 3 the sectoral scope was expanded to include the sectors aluminium, carbon capture and storage, petrochemicals and other chemicals“.

²³ Решение от 16 декември 2008 г. (C-127/07, EU:C:2008:728). Относно разглеждането на сходството вж. по-специално точки 34—38 от това решение.

85. Нищо в текста на приложение I не позволява да се отхвърли разширителното или ограничителното тълкуване на това понятие. Съгласно припомнената в точка 34 от настоящото заключение съдебна практика този въпрос трябва да се изясни, като се вземат предвид контекстът на разпоредбата и целта, преследвана от разглежданата правна уредба.

86. Според мен контекстът на спорната разпоредба и целта, преследвана с Директива 2003/87, са в полза на разширително тълкуване на понятието „подобни процеси“.

87. На първо място, ограничителното тълкуване на това понятие би довело до изключване от приложното поле на тази директива на инсталациите, произвеждащи органични химически вещества чрез процеси, които нямат общите технически характеристики на процесите крекинг, реформинг и окисляване. Според мен подобно изключване не би съответствало на волята на законодателя на Съюза да се разшири схемата за търговия с квоти, така че тя да обхваща цялата химическа промишленост²⁴.

88. На второ място, ограничителното тълкуване би противоречало на принципа на недопускане на дискриминация, тъй като би довело до различно третиране на химическите производствени дейности в зависимост от използваните процеси, въпреки че всички емисии на парникови газове, отделяни при тези дейности, в еднаква степен могат да допринесат за опасни смущения в климатичната система²⁵.

89. На трето място, според мен разширителното тълкуване зачита в най-голяма степен правната сигурност, която следва да се гарантира на операторите на инсталации. Всъщност, както обясних по-горе, ограничителното тълкуване би изисквало да се определят абстрактно общите технически характеристики на процесите крекинг, реформинг и окисляване и въз основа на това да се определи за всеки отделен случай дали използваните процеси във всяка от съответните инсталации притежават тези характеристики.

90. Според мен такъв подход би породил правна несигурност както при определянето на общите характеристики, така и при проверката доколко те са налице в съответната инсталация. Представените на Съда становища илюстрират този риск от несигурност, тъй като всяка от страните предлага различен списък с технически характеристики, които са общи за процесите крекинг, реформинг и окисляване²⁶.

91. Поради тези причини считам, че понятието „подобни процеси“ в текста на спорната разпоредба следва да се тълкува разширително, така че да включва и всеки процес, позволяващ производство на химически вещества в насипно или наливно състояние.

Г. По включването на производството на полимери в приложното поле на спорната разпоредба и в това на Директива 2003/87

92. От раздели Б и В става ясно, че спорната разпоредба трябва да се тълкува разширително, в смисъл че се отнася до производството в големи количества на органични химически вещества, предназначени за производство на други химически продукти, по-специално на химически или промишлени продукти, и то независимо от използваните за целта процеси.

²⁴ Вж. точки 76—78 от настоящото заключение.

²⁵ Вж. точка 79 от настоящото заключение.

²⁶ Съгласно тези становища общите за трите процеса технически характеристики са производство и използване на топлинна енергия с висока интензивност (според Trinseo), при разделянето на големи молекули, силно отделяне на топлинна енергия и отделяне на CO₂ (според германското правителство), при разделяне на молекули под въздействието на силна топлина или в резултат от реакция с кислород, както и отделяне на CO₂ (според нидерландското правителство), и при промяна на молекулярната структура, използване на катализатор и условия на високо налягане и температура (според Комисията).

93. В контекста на спора в главното производство нито една от страните не оспорва факта, че полимерите се използват за производство на други продукти, като например пластмасови бутилки, слънчеви панели или екрани²⁷. Следователно производството на полимери попада в приложното поле на тази разпоредба.

94. Както посочва Trinseo, това включване се подкрепя от извършената класификация в други актове от вторичното право, от която също следва, че полимерите са „основни органични химически вещества“²⁸.

95. Установената с Директива 2003/87 схема обаче се отнася само до емисиите на парникови газове²⁹. В това отношение в раздел А уточних причините, поради които непреките емисии като отделяните при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация, не могат да се считат за емисии „от“ посочените в приложение I към Директивата дейности по смисъла на член 2, параграф 1 от тази директива.

96. Ето защо производството на полимери като разглежданото в главното производство би могло да попадне в приложното поле на Директива 2003/87, определено в член 2, параграф 1 от нея, само ако емисии на CO₂ сами по себе си се отделят при това производство, и то независимо от непреките емисии като отделяните при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация.

97. Предвид всички тези съображения и в отговор на първия поставен въпрос член 2, параграф 1 от Директива 2003/87 във връзка с приложение I към тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че производството на полимери, и по-специално на полимера поликарбонат, в инсталации с производствен капацитет, превишаващ 100 тона дневно, попада в приложното поле на посочената директива, при условие че това производство само по себе си води до отделяне на емисии на CO₂, и то независимо от непреките емисии като отделяните при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация.

Д. По липсата на директен ефект на член 10а от Директива 2003/87 и на разпоредбите от Решение 2011/278

98. С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 10а от Директива 2003/87 и разпоредбите на Решение 2011/278, които предвиждат безплатно разпределяне на квоти за емисии, имат директен ефект.

99. Съгласно постоянната съдебна практика в случаите, когато от гледна точка на тяхното съдържание разпоредбите на една директива изглеждат безусловни и достатъчно точни, частноправните субекти могат основателно да се позовават на тях пред националните юрисдикции срещу държавата, ако тя не е транспонирала в срок директивата в националното право или ако транспонирането е неправилно³⁰.

²⁷ Германското и нидерландското правителство посочват, че полимерите не се използват за производство на други химически продукти. Вж. точка 71 от настоящото заключение.

²⁸ Вж. по-специално точка 4, буква а), подточка viii) от приложение I към Регламент (ЕО) № 166/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 януари 2006 година за създаване на Европейски регистър за изпускането и преноса на замърсители и за изменение на Директиви 91/689/ЕО и 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 33, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 15, стр. 212).

²⁹ За да бъде по-точен, тази схема обхваща само някои видове парникови газове, посочени в приложение II към тази директива, когато емисиите са от дейности, изброени в приложение I към същата директива. Вж. член 2, параграф 1 от Директива 2003/87.

³⁰ Вж. по-специално решения от 24 януари 2012 г., Dominguez (C-282/10, EU:C:2012:33, т. 33), от 15 януари 2014 г., Association de médiation sociale (C-176/12, EU:C:2014:2, т. 31), и от 12 октомври 2017 г., Lombard Inatlan Lizing (C-404/16, EU:C:2017:759, т. 36).

100. Същото се отнася и за разпоредбите на решенията, чиито адресати са държавите членки³¹, като Решение 2011/278.

101. Също от постоянната съдебна практика следва, че разпоредба от правото на Съюза е безусловна, ако създава задължение, което не е съпроводено от никакво условие и не зависи в изпълнението или действието си от приемането на никакъв акт било на институциите на Съюза, било на държавите членки³².

102. В конкретния случай обаче задължението за разпределяне на безплатни квоти за емисии, което е регламентирано с член 10а от Директива 2003/87 и с Решение 2011/278, зависи както за изпълнението, така и за действието си, от приемането на редица актове от страна на държавите членки и на Комисията.

103. Всъщност, както обясних в моето заключение по дело INEOS³³, това разпределяне изисква по-специално всяка държава членка да представи на Комисията списък с инсталациите на нейна територия, които могат да получат безплатни квоти, като посочи за всяка инсталация размера на основното разпределяне и размера на временното разпределяне³⁴.

104. След като отхвърли временните разпределения, които не са в съответствие с разпоредбите на Директива 2003/87 и на Решение 2011/278³⁵, Комисията е длъжна да се увери, че общият сбор на основните разпределения, изчислени за всички инсталации на територията на Съюза, не превишава прага, определен в член 10а, параграф 5 от тази директива. Ако този праг бъде превишен, Комисията е длъжна да извърши пропорционално намаление, като приложи „коефициент за междусекторна корекция“ към предвидените от държавите членки разпределения, който съответства на съотношението между този праг и сбора на основните разпределения.

105. Едва след тази процедура държавите членки пристъпват към окончателните разпределения, като прилагат евентуалния коефициент за корекция на временните разпределения, които не са били отхвърлени от Комисията.

106. Според мен от горните разяснения става ясно, че член 10а от Директива 2003/87 и разпоредбите на Решение 2011/278 не са безусловни по смисъла на цитираната по-горе съдебна практика и следователно нямат директен ефект.

31 Вж. в този смисъл решения от 6 октомври 1970 г., Grad (9/70, EU:C:1970:78, т. 5—10), от 10 ноември 1992 г., Hansa Fleisch Ernst Mundt (C-156/91, EU:C:1992:423, т. 13 и 19), от 7 юни 2007 г., Carp (C-80/06, EU:C:2007:327, т. 21), и от 20 ноември 2008 г., Foselev Sud-Ouest (C-18/08, EU:C:2008:647, т. 11).

32 Вж. по-специално решения от 1 юли 2010 г., Gassmayr (C-194/08, EU:C:2010:386, т. 45), от 26 май 2011 г., Stichting Natuur en Milieu и др. (C-165/09—C-167/09, EU:C:2011:348, т. 95), и от 12 октомври 2017 г., Lombard Inatlan Lizing (C-404/16, EU:C:2017:759, т. 36).

33 Вж. заключението ми, представено на 23 ноември 2017 г., по дело INEOS (C-572/16, EU:C:2017:896, т. 57—65).

34 Вж. член 11, параграф 1 от Директива 2003/87 и член 15, параграфи 1 и 2 от Решение 2011/278.

35 В контекста на спора в главното производство Комисията наистина е отхвърлила предвидените в германските мерки за изпълнение безплатни разпределения за инсталациите, които са доставяли топлинна енергия на инсталациите, произвеждащи полимери като спорната инсталация. Вж. точка 7 от настоящото заключение.

VI. Заключение

107. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси на Verwaltungsgericht Berlin (Административен съд Берлин, Германия), както следва:

- „1) Член 2, параграф 1 от Директива 2003/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета, изменена с Директива 2009/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г., във връзка с приложение I към тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че производството на полимери, и по-специално на полимера поликарбонат, в инсталации с производствен капацитет, превишаващ 100 тона дневно, попада в приложното поле на посочената директива, при условие че тази дейност сама по себе си води до отделяне на емисии на CO₂, и то независимо от непреките емисии като отделяните при производството на топлинна енергия, доставяна от трета инсталация.
- 2) Член 10а от Директива 2003/87, изменена с Директива 2009/29, и разпоредбите на Решение 2011/278/ЕС на Комисията от 27 април 2011 година за определяне на валидни за целия Европейски съюз преходни правила за хармонизираното безплатно разпределение на квоти за емисии съгласно член 10а от Директива 2003/87, изменено с Решение 2012/498/ЕС на Комисията от 17 август 2012 г., нямат директен ефект“.